



Het christelijk ideaal en de jongelingschap

<https://hdl.handle.net/1874/234054>

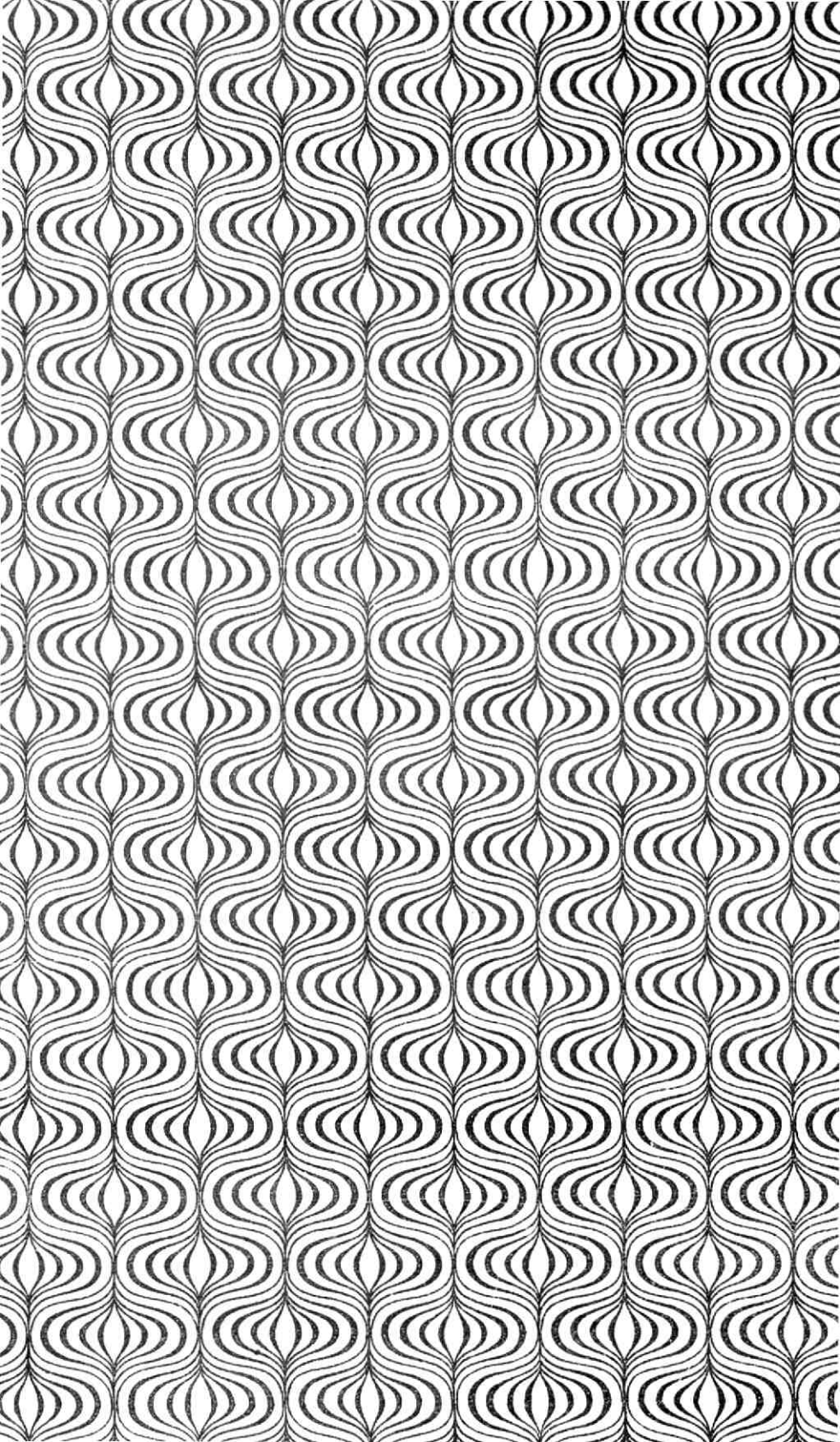
P. C. van Gosterzee.

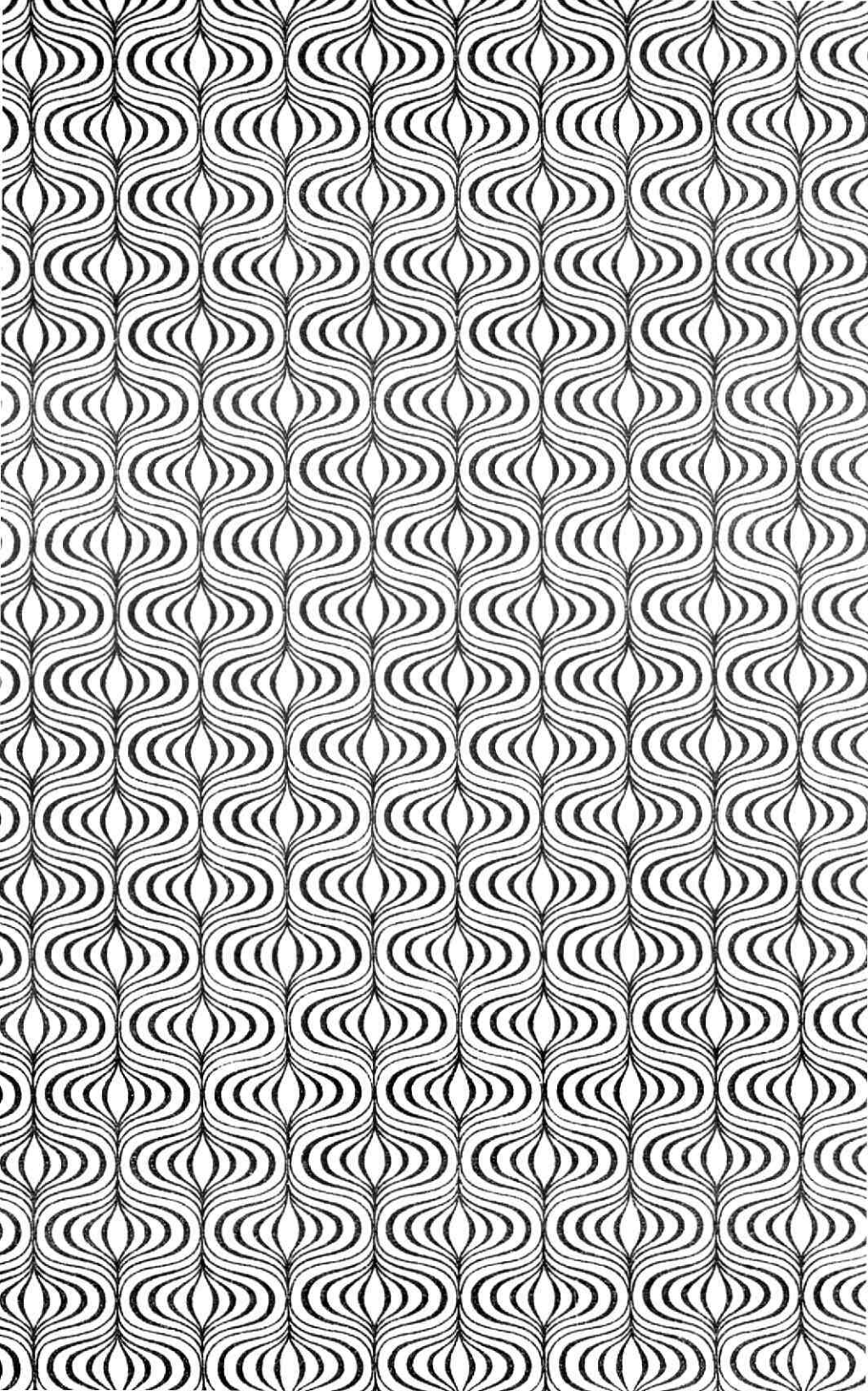
MET CHRISTELIJK IDEAAL

EN DE

JONGELINGEN-SCHAP.







mm 10549

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK UTRECHT



3213 212 2

7c

ACJ 4155

HET CHRISTELIJK IDEAAL

EN DE

JONGELINGSCHAP.

TOESPRAAK,

GEHOUDEN BIJ GELEGENHEID

VAN DE

OPENLIJKE HERDENKING VAN HET TIENJARIG BESTAAN

DER

Christelijke Jongelingsvereniging

TE

ENSCHDEDE

ONDER DE ZINSPREUK PRED. 12 : 1a.

DOOR

P. C. VAN OOSTERZEE,

Predikant te Gent (O.-B.),

EERELID DES BESTUURS.

UITGEGEVEN VOOR REKENING EN TEN VOORDEELE DER GENOEMDE
JONGELINGSVEREENIGING.

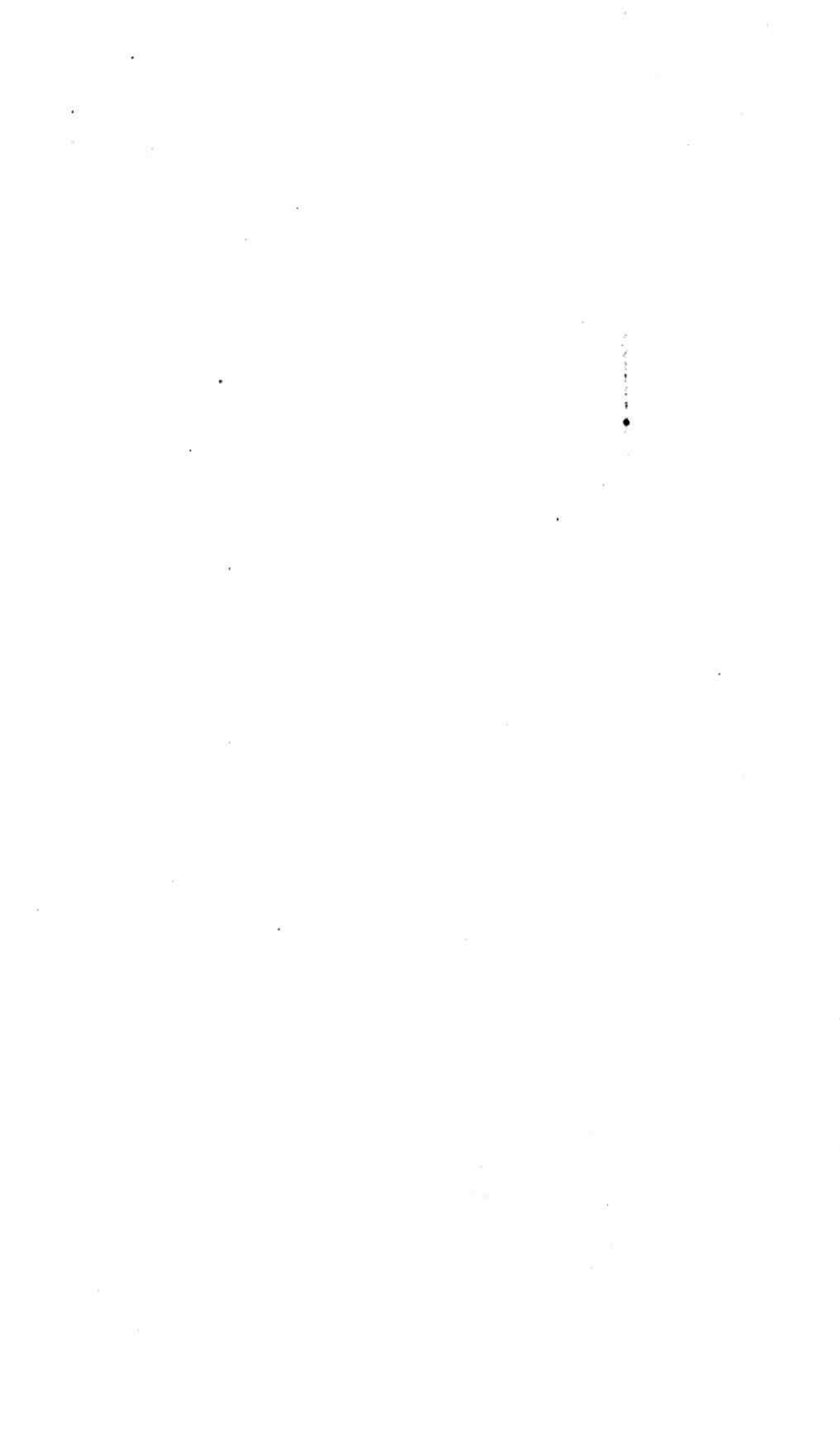


NEERBOSCH.

STOOMDRUKKERIJ DER WEESINRICHTING.

1899.

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT



Het eenvoudig. woord, hierbij op verzoek van het Bestuur der Christelijke Jongelings-vereeniging te Enschede, onder de zinspreuk Pred. 12 : 1^a, in breeder kring verkrijgbaar gesteld, werd uitgesproken in eene openbare samenkomst, op Vrijdag-avond 14 October 1898, in het Evangelisatie-locaal aldaar.

Voorafgegaan door het zingen van Ps. 103 : 1, en van het Gebed des Heeren : 1 en 2, werd deze toespraak afgewisseld door 't aanheffen van Gez. 62 : 1 en 9, en de samenkomst aan het eind besloten met 't zingen van Ps. 72 : 11.

P. C. v. O.



Is 't mij eene oorzaak van dankbare blijdschap, Geliefden in den Heer, te dezer ure nog eens weder, gelijk weleer, in uw midden te mogen optreden in dit vergader-locaal, waar ook ik in vroeger jaren, toen ik nog als leeraar der gemeente alhier werkzaam was, zoo menigmaal op mijne beurt het evangelie der zaligheid heb mogen verkondigen: — een bijzondere dankstof is het mij, uw voorganger te mogen zijn meer bepaald bij de feestelijke gelegenheid, die ons hier thans te zaam vereenigd vindt, immers de herdenking van het tienjarig bestaan der hier gevestigde Christelijke Jongelings-vereeniging onder de zinspreuk: »Gedenk aan uwen Schepper in de dagen uwer jongelingschap«, welke Vereeniging ik indertijd met medewerking van sommige christenvrienden uit uw midden te dezer plaatse mocht oprichten in een moeilijk tijdsgewricht, toen zoo menige soortgelijke vereeniging, zoowel hier als elders, ingevolgeden toenmaligen heilloozen kerkelijken strijd, hetzij te niet, 't zij in andere handen was overgegaan.

Het waren er niet zoo heel velen, die zich destijds in den beginne te zamen verbonden, om alhier eene nieuwe Christelijke Jongelings-vereeniging te vormen. Doch het is eene welbekende grondwet in het Koninkrijk Gods, die wij ook hierin wederom bevestigd mogen zien, dat een klein begin, maar met biddend en vertrouwend opzien naar Omhoog, straks (indien 't den Heer behaagt) tot een gezegenden

voortgang geleidt, waarbij men als van zelve herinnerd wordt aan het zinrijk woord des Zaligmakers betreffende het mosterdzaad, 't welk allengs een boom wordt, als ook aan die andere, niet minder treffende parabel, waarin de hoogste leeraar der waarheid de geleidelijke ontwikkeling in de dingen van het koninkrijk Gods in het licht stelt met het woord: »Eerst het kruid, daarna de aar, daarna het volle koren in de aar« (Marc. 4 : 28).

Dat zelfde woord wijst ons tevens op dien grooten oogstdag, die aanstaande is, als wanneer de Heer eens iegelijks werk zal brengen in zijn heilig gericht, opdat alsdan een iegelijk wegdrage naar 't geen hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad.

Deze herinnering bepaalt reeds in hoofdzaak den gang onzer gedachten voor dit uur. Die gedachten, ook al worden ze bij gelegenheid van een feestelijk samenzijn als dit u voorgesteld, mogen nochtans — het ligt immers in den aard der zaak — niet gespeend zijn van den hoogsten en heiligsten ernst, ja behooren daarvan veeleer gansch doordrongen te wezen, opdat juist alzoo de weg tot eene duurzame en eeuwige blijdschap gebaad worde.

Bepalen wij ons dan voor eenige oogenblikken bij het woord van Paulus:

1 THESS. V : 23, 24.

En de God des vredes zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heer Jezus Christus.

Hij, die u roept, is getrouw, die het ook doen zal.

Het is heden juist drie-en-veertig jaren geleden, Toehoorders, dat een rijk-begaafd prediker des evangelie's in Parijs,

die zich nog in de kracht zijns levens bevond, maar door eene ongeneeselijke kwaal aan een langdurig ziekbed ('t welk straks aan het eind ook zijn sterfbed werd) gekluisterd was, zich in en door zijnen God gesterkt voelde, om voor een betrekkelijk klein, telkens afwisselend, heilbegeerig gehoor, dat zich sinds dien zelfden christen-rustdag (14 October 1855) geregeld iederen eersten dag der week in zijn ziekvertrek rondom zijne lijdenssponde verzamelde, die onafgebrokene reeks van korte, kernachtige en bezielde toespraken aan te vangen, die straks, na zijnen ongeveer een half jaar later gevolgden dood in het licht gezonden, eene kostbare en blijvende herinnering mogen heeten aan den vroeg ontslapen Adolphe Monod. In de bedoelde eerste toespraak van dien bundel, welke toespraak het opschrift draagt: »Alles in de Schrift is ideaal«, doet de zoo even genoemde evangelie-dienaar, zooveel zijn lijdende toestand hem dit veroorloofde, op treffende wijze inzonderheid ook dit uitkomen, dat de zichtbare dingen even zoovele typen of afschaduwingen der alleen wezenlijkheid hebbende onzichtbare dingen zijn, en dat de H. Schrift den mensch ja op het diepst vernedert, doch opdat hij juist alzoo aan 's Heeren hand het voorgestelde hoogste en wezenlijke ideaal eens te zijner tijd uit genade moge kunnen bereiken.

Ook het door ons voor ditmaal gekozene woord van Paulus, Geliefden, wijst ons in hoofdzaak op dat zelfde christelijke ideaal, en doet ons, naar de bijzondere gelegenheid van dit ons feestelijk samenzijn, thans meer bepaald tot u spreken over *het Christelijk Ideaal en de Jongelingschap*.

Door des apostels hand zien wij ons hier, in het voorgelezene tekstwoord, beurtelings gewezen op eene genadige onderscheiding, eene heilige roeping en eene welverzekerde bestemming.

1. »En de God des vredes zelf heilige u geheel en al, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heer Jezus Christus.«

Wel mogen we hier allereerst van eene genadige onderscheiding gewagen, Toehoorders! waar toch immers dit zelfde woord des hoogverlichten heiden-apostels ons ongedwongen aanleiding geeft, om te zamen een aandachtigen blik te vestigen, zoowel op de ons van God in het evangelie geschonkene heils-openbaring, als ook op de ons door Hem verleende bijzondere gunstbetooning.

De Allerhoogste, die hier door den apostel zoo treffend »de God des vredes«, dat wil zeggen, des waarachtigen heils in al den rijken zin dezes woords genoemd wordt, is voor ons geen onbekende godheid gebleven. Hij, de Schepper van hemel en aarde, heeft zich geopenbaard van uit den hooge, niet slechts in het boek der Natuur, waarin alle schepselen, kleine en groote, als even zoovele letteren zijn, die ons zijne onzienlijke deugden te kennen geven; of in het boek der Geschiedenis, waarin zijne leidingen met volken en personen ons worden voor oogen gesteld; of in het boek der Consciëntie, waarin zijne heilige stem, nu eens zachter en dan weer luider weerklinkt, — maar bovenal in het goddelijk Heils-evangelie, waarvan Jezus Christus het onveranderlijk levend middelpunt uitmaakt; ja, in de zending en de overgave van dezen zijnen eeniggeboren Zoon in den dood des kruises, en in zijne daarop gevolgde lichamelijke verrijzenis en hemelverheffing.

Immers hetgeen in de Oudheid aan vele wijzen der wereld eeuwen achtereen onbekend bleef, het wordt in het evangelie van Godswege ook aan den allereenvoudigste duidelijk en treffend geleerd en op 't nadrukkelijkst gestaafd: »God is liefde.«

Hoe vele millioenen echter helaas, door alle eeuwen der Christenheid en zoo ook in onze dagen, die dezen eenigen waarachtigen God nog altoos niet waarlijk kennen. Ja, hoe toonen ook zelfs in de z. g. Christelijke wereld maar al te velen zich aldus gezind, alsof de Allerhoogste, de God des vredes en des heils, zich nimmer van den hemel had geopenbaard! Van dezulken blijft het gelden: »Oogen hebbende, zien ze niet, en ooren hebbende, hooren ze niet.« Hoe jammerlijk laag staat het ideaal der zoodanigen, die hun levensweg bewandelen, zonder ernstig naar God te vragen, en wier leus het is: »Laat ons toch vooral de wereld liefhebben en navolgen; ja, laat ons eten en drinken, want eerlang sterven wij!« — Welk een onheiligh bestaan, gelijk althans nu en dan het eigen geweten van den zondigen mensch daarbinnen in stilte getuigen moet! Welk een droevig aanzijn, welbeschouwd, zoo vol van innerlijke onbevredigdheid, tegenstrijdigheid, teleurstelling; en hoe schrikkelijk somber het sterven, wanneer men ten einde toe hardnekkig heeft versmaad, naar de vriendelijk dringende heilstem des goddelijken evangelie's te luisteren!

Koesteren wij te dien opzichte waarlijk eene andere en betere gezindheid, Geliefden, wel betaamt 't ons dan alleszins, Gode bovenal daarvoor dankbaar te prijzen.

Hij, de God des vredes en des heils, liet reeds in onze prille jeugd het teeken zijns heilrijken vredes ons mededeelen in den heiligen doop in zijnen nooit volprezen driemaal heiligen naam.

Hoe ver onze persoonlijke herinnering in 't leven ook terugreikt, nooit kunnen we ons een tijd te binnen brengen, waarin de Algoede ons niet, zoowel in stoffelijk, als ook bovenal in geestelijk opzicht, overvloedig wilde zegenen.

Sommiger levensweg kostte tot dusver allichtelijk meer inspanning of strijd, dan die van anderen in hunne om

geving; maar toch, bij elken mijlpaal op den weg, gelijk ook weder bij dien van heden, rijst een dankbaar aanbiddend »Eben-haëzer« daarbinnen in ieder welgestemd harte op, bovenal wanneer wij daarbij geloovig leerden zien op Gods beste en rijkste gave ook aan ons in den Zoon zijner liefde.

Doch dan ontbreekt 't ons ook tevens gewis allerm minst aan een geopend oog voor de vele bijzondere gunstbetooningen Gods, van welke wij dankbaar hebben te gewagen, wanneer we, 't zij een ieder voor zich zelf, 't zij allen te zamen, bepaaldelijk ook, gelijk thans, als leden, begunstigers of vrienden der Christelijke Jongelingsvereeniging alhier, den weg overzien, waarlangs Gods vaderlijke goedheid haar en ons tot hiertoe geleid heeft.

Wie, die geen vreemdeling bleef in zijn eigen binnenste, moet, bij den blik op alle die dagelijks vernieuwde zegeningen Gods (niet zelden helaas zoo ongevoelig en ondankbaar genoten) niet in diepen deemoed het hoofd ter neder buigen en uit 's harten grond stamelen: »Heer, wij zijn geringer, dan alle deze weldadigheden en dan al deze trouw, die Gij aan ons gedaan hebt!«

Gelukkig wij, Geliefden, zoo we in oprechtheid aldus gezind zijn, doch zulks dan ook doen blijken door ernstig biddend toe te zien, dat dusdanige waarachtige ootmoed ons door Gods genade meer en meer als een bestendig element in ons gemoed en leven bij voortduring blijve bezielen, opdat wij alzoo geleid mogen worden tot steeds overvloediger kennis en altoos onvoorwaardelijker overgave aan dien eenigen en algenoegezamen Zaligmaker, in wien de Vader zelf den vollen rijkdom zijner ontfermende liefde jegens zondaars en ook voor ons zoo aanbiddeijk wil blijven betoonen.

Daartoe wordt van zijnentwege de blijde tijding des heils en der genadige schuldverzoening ook aan ons, telkens op nieuw en ook heden wederom opzettelijk gebracht. Gelijk

geschreven staat: »God was in Christus de wereld met zich zelve verzoenende, hunne zonden hun niet toerekenende, en heeft het woord der verzoening in ons gelegd«.

Immers alles, wat tot eeuwige behoudenis van diep hulp-behoevende, jammerlijk verlorene zondaren moest worden verricht, het is ook mede voor ons van Godswege genadig ontfermend volbracht geworden. Zullen wij daar echter waarlijk deel, een ieder voor ons zelve persoonlijk deel aan hebben, Gel., dan moet (het worde nimmer vergeten!) het heilig en liefdevol genadewerk Gods in Christus in het eigen harte van een iegelijk in 't bijzonder door de werking des H. Geestes tot stand gebracht worden.

Zoo wanneer wij van die persoonlijke genadewerking daarbinnen iets, ja, zoo 't zijn mag, gedurig meer, bij ons zelve beginnen te ervaren, o voorwaar, dan gevoelen en erkennen wij ook — gelijk de Zaligmaker zelf eenmaal dienaangaande verklaarde — dat vleesch en bloed ons zulks niet heeft geopenbaard, maar de Vader zelf, die in de hemelen is, door de werking van zijn Woord en Geest.

En mag men nu in dien weg gelijkgezinden ontmoeten, die ook mede op hunne beurt in hunne jongelingsjaren den Heer van harte wenschen te zoeken en toe te behooren, overtuigd als ze aanvankelijk zijn, dat er geen betere keuze kan worden gedaan dan deze, — zie, dat is voorwaar eene rijke dankstof te meer. Want ook hierbij, ja hierbij zeer in 't bijzonder, geldt de oude vaderlandsche leus: »eendracht maakt macht«. Wat meer zegt, aan zulke christelijke vereenigingen, waar men saam heilbegeerig zich schaart rondom het goddelijk Heilswoord, om dat gedurig biddend en met een nederig hart te onderzoeken, ten einde daardoor waarlijk wijs te worden tot zaligheid, en langs dien weg ook mede voor anderen, ja ook en niet 't minst, zooveel 't zijn mag, tevens voor de gemeente in haar geheel ten zegen te zijn,

wil de verhoogde Heer der gemeente nog altoos zijne liefelijke, hartverheffende en verblijdende belofte vervullen: »Waar twee of drie vergaderd zijn in mijnen naam, daar ben ik in het midden van hen».

Op grond van 's Heeren onwankelbare trouw, mogen wij er ons dan ook alleszins en ten volle van verzekerd houden (gelijk trouwens de ervaring aan tallooze oorden, en immers ook hier, ruimschoots bewezen heeft), dat de Heer zulke vereenigingen, welke op den vasten grondslag van zijn onbedrieglijk Heilswoord de komst van zijn eeuwig gezegend koninkrijk wenschen te bevorderen, tot eenen rijken en duurzamen zegen wil stellen, allereerst voor hare leden, en voorts door dezen dan ook mede in breederen kring voor vele anderen.

Danken wij dan den Heer onzen God, den God des heils en des vredes in Christus, ootmoedig uit 's harten grond, dat Hij, gelijk op zoo menige andere plaats in en buiten ons vaderland, zoo ook alhier, te dezer stede, eene dusdanige vereeniging van christelijk gezinde jongelingen, als een levend protest tegen den ongoddelijken geest dezer eeuw, in het leven wilde doen treden, en dat Hij deze zelfde Vereeniging — welke het voorzeker wel niet aan tegenstand, maar toch ook tevens ter anderer zijde niet aan veler medewerking heeft ontbroken — een tijdperk van nu reeds een tiental gezegende jaren in stand heeft doen blijven.

2. Dat zoo genadig verleende voorrecht bevat intusschen niet slechts eene rijke dankstof, maar ook tegelijkertijd eenen heilzamen prikkel tot verhoogde toewijding aan den Heer, uit diepe erkentelijkheid voor alle Gods gunstbetooningen, en bovenal voor den gadeloozen rijkdom zijner geestelijke zegeningen in Christus Jezus.

Mag zulks bij aanvang of bij toeneming waarlijk door ons

gevoeld worden, dan zullen we ook, ten andere, een open oor en oog toonen te bezitten voor de heilige en dure roeping, die in het tekstwoord tot ons komt, wanneer Paulus ons daarin nadrukkelijk toeroept: »Uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard in de toekomst van onzen Heer Jezus Christus.»

Geheel éénige roeping, voorwaar, gelijk ons nog te meer duidelijk wordt, wanneer wij er nader op letten, hoe veel zij omvat, hoe hoog zij reikt en hoe ver zij zich uitstrekt.

Ten zeerste zinrijk verdeelt de apostel in dit zijn woord het wezen des menschen in 't algemeen in drie deelen, te weten in geest, ziel en lichaam. De geest, het hoogere in den mensch, 't welk hem inzonderheid van de dierenwereld onderscheidt; de zetel van zijn kenvermogen. De ziel, naar deze beschouwingswijze de middenschakel tusschen geest en lichaam; de zetel van 's menschen neigingen, driften, hartstochten en zoo voorts in 't algemeen. Het lichaam, het stoffelijk omkleedsel, waarin de mensch leeft en streeft en handelt, zoo lang hij zich op aarde bevindt. De geheele mensch derhalve (wil de apostel zeggen), zoowel in geestelijk als in stoffelijk opzicht, hij behoort Gode geheiligd te wezen; ja, geheel zijne persoonlijkheid in haar leven en streven moet, zal 't wèl zijn, aan den dienst en de navolging des Heeren zijn toegewijd, overeenkomstig het woord deszelfden apostels: »Gij zijt duur gekocht; zoo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uwen geest, welke Godes zijn.«

En immers helaas het leven van den mensch buiten Gods gemeenschap, wat is 't, bij dit licht beschouwd, anders dan een ijdel, een verkeerd, een aan 't eind geheel mislukt leven? Zulk een leven toch, het mist zijne hoogste bestemming, en de versmading van het hier genoemde waarachtige levensideaal wreekt zich als van zelve in de innerlijke onbevredigdheid des gemoeds bij een ieder, die zonder God en zonder

hope in 't midden dezer tegenwoordige wereld verkeert.

Ach, hoe zijn slechts al te velen, ook in onze z. g. Christelijke samenleving, blijkbaar aldus gesteld, dat Paulus aangaande hen zijn ernstig weemoedig woord zou hebben te herhalen, dat zij vijanden zijn des kruises van Christus! Hun geest toch betoont zich in den grond steeds vijandig tegen God en zijn heilig liefderijk Woord; hunne ziel blijkt gedurig aan velerlei ijdele, zondige driften en hartstochten ten prooi, en hun lichaam, het dient hun dan ook dienvolgens bovenal als werktuig tot bevrediging hunner aardsehgezinde, verkeerde en ongoddelijke, ja niet zelden dierlijke neigingen en begeerlijkheden.

Diep jammerlijke toestand, voorwaar! O, wel betaamt ons daartegenover vurige dank, Geliefden in den Heer, wanneer voor die natuurlijke zondige gesteldheid des menschen, gelijk die, 't zij dan in meerdere of mindere mate, eenen iegelijken mensch van nature eigen is, ons, met betrekking allereerst tot ons zelve, in waarheid de ooger mochten geopend worden, en wij met geheel het hart onze toevlucht leerden zoeken bij dien eenigen en algenoegzamen Zaligmaker, die nimmer uitwerpt degenen, die Hem met een oprecht, heilbegeerig zielsverlangen naderen.

Doch vergeten wij dan ook niet, dat de Heer niets minder dan geheel ons hart en leven zich ten eigendom wil wijden. »Zoo iemand achter mij wil komen«, zoo roept Hij ons toe, »die verloochene zich zelve, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge mij!« De Zaligmaker eischt ons onvoorwaardelijk op, doch om langs dien weg ons in zijne gemeenschap te vormen tot het genadig deelgenootschap aan het hoogste heil.

O, wanneer wij, tegenover die heilige en dure christenroeping, op ons zelve en onze diepe zwakheid zien, dan zouden we allicht zuchtend uitroepen: »Wie is tot al deze dingen bekwaam!«

Doch ziet dan ook, Geliefden, hoe hoog die zelfde christenroeping reikt, namelijk in dezen zin, dat, waar zij in den geest van waarachtig ootmoedige smeking tot God ernstig in het oog gevat wordt, omdat men een open blik ontving voor dien jammerlijken toestand van eigene innerlijke ellende door de zonde, en men nu ook niets liever wenscht, dan, met verzaking van allen dienst van wereld en ongerechtigheid, Gode en den Zaligmaker onverdeeld toe te behooren, — de Heer nu ook van zijnen kant zich nabij toont aan allen, die in waarheid aldus zijn gezind, ja hen liefderijk steunt en troost en leidt, zoodat zij, in zijn eeuwig gezegend voetspoor, op hunne beurt blijde leeren herhalen: »In deze alle zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons liefgehad heeft.«

Neen voorwaar, de Heer (geprezen zij zijn naam!) wil ons niet begeven, noch verlaten. Zelf wil Hij den zijnen ten leidsman wezen, en hen leeren, hoe zij wandelen moeten.

Heil ons dan ook, zoo we reeds in onze jeugd op Zijne liefdestem leerden acht geven! Immers, er is geen betere keus, dan die vervat is in het bekende woord van Jozua: »Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heer dienen.« Die keuze alleen, met biddend opzien naar omhoog gedaan en dagelijks weder vernieuwd voor Gods heilig en gunstrijk aangezicht, schenkt waren vrede en oprechte vreugd aan 't harte. De wereld daarentegen, zij gaat voorbij met al hare begeerlijkheden. Haar genot is slecht kortstondig, en blijkt altoos weder bedriegelijk te zijn; ja, zij ontzinkt ons straks geheel en al aan den rand van het graf. Ongelukkig de mensch, die op haar zijn vertrouwen stelt! Hij waant zich »rijk en verrijkt«, en acht, dat hij »geens dings gebrek« heeft, en hij bedenkt niet, dat straks de gansche wereld hem onmogelijk meer zal kunnen baten, dan namelijk, wanneer ook aan hem het ontzaglijk woord in vervulling zal

gaan, 't welk geschreven is, dat 't den mensch door Hooger macht is gezet, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel. Moet bij dat denkkeeld de wereldling hemelijk huiveren, — niet alzo de christen, die uit genade mag weten, wien hij geloofd heeft. Werd dat voorrecht waarlijk ook ons deel, dan getuigt nu ook Gods Geest gedurig meer met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn. Die heilige Geest, door welks ademtucht de Heer steeds voortgaat, in zondige menschenharten het doode levend te maken, Hij verlicht, vertroost en heiligt ons in telkens meerdere mate, zoovelen wij den Heer oprecht en in onverderfelijkheid liefhebben. Die Geest leert ons onszelfen te verloochenen, en in nieuwigheid des levens voor Gods aangezicht te wandelen, indachtig aan onze hooge en zalige christenroeping, en tevens niet 't minst voorwaar aan die glorieijke »toekomst van onzen Heer Jezus Christus,» op welke de apostel in het tekstwoord zijne medegeloovigen zoo nadrukkelijk verwijst.

Eenmaal toch, gelijk ook de Zaligmaker zelf heeft voorspeld, zal Hij zichtbaar in heerlijkheid op de wolken des uitspansels ten gerichte verschijnen. »Ziet, Hij komt met de wolken, en alle oog zal Hem zien, ook degenen, die Hem doorstoken hebben.«

Die verwachting, zoo schrikkelijk — 't kan niet anders — voor den onboetvaardige, is daarentegen in de hoogste mate troostend en bemoedigend voor iederen oprechten vriend en volgeling des Zaligmakers. Dan toch verbeidt allen kinderen Gods het zaligst en heerlijkst genadeloon, een heil, dat nimmermeer vergaat. Hier beneden wandelen wij in geloof, niet in aanschouwen. Niet zelden ook moet de christengeloovige, gelijk geschreven staat, door vele verdrukkingen ingaan in Gods hemelsch koninkrijk. Hoe menigwerf ook moet hij, met den blik op zich zelf, op zijne

gedurige ontrouw en velerlei tekortkomingen, niet zuchten: »Ik ellendig mensch! wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?« Maar nochtans, hebben wij hier beneden in 's Heilands gemeenschap en door Zijne genade, wettig gearbeitet, geleden, gestreden, dan wacht ons ook, aan 't eind der baan, te zijner tijd hierboven het heerlijkst lot. Ja, dan zullen wij eens, door Gods genade en trouw, tot onze eeuwige blijdschap ten volle ervaren, wat de Zaligmaker in het evangelie aan de zijnen beloofd heeft, als Hij hun aldaar plechtig verzekert: »Zoo iemand mij dient, die volge mij; en waar ik ben, aldaar zal ook mijn dienaar zijn; en zoo iemand mij dient, de Vader zal hem eeren« (Joh. 12 : 26).

3. Voor de volkomene vervulling dier hartverheffende heilbelofte staat 's Heeren onwankelbare trouw ons bij voortduring borg. »Hij, die u roept,« zoo luidt 't nog ten slotte in het tekstwoord, »is getrouwd, die het ook doen zal.« Waren wij in de loopbaan en in den steeds voortgezetzten schoonen, maar moeilijken kampstrijd des geloofs tegen de macht des kwaads in en rondom ons geheel aan ons zelven overgelaten, ach, dan stond de zaak hopeloos. Jammerlijk dwaas voorwaar zou hij zijn, die in dezen strijd steunen wilde bovenal op zijne eigene kracht. »Waakt en bidt,« zoo blijft de Zaligmaker in den Geest ernstig en liefderijk aan zijne vrienden en volgelingen toeroepen, »opdat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vleesch is zwak.« Doch heil ons, op de ootmoedig vurige smeeking der zijnen blijft de Heer dan ook zijne goddelijke kracht ten allen tijde in hunne diepgevoelde zwakheid volbrengen, en wil langs dien weg ook ons doen ervaren, wat 't zegt: »Mijne genade is u genoeg!« Hij heeft ook ons liefgehad, en blijft ons beminnen, in weerwil van alle gebrek, dat ons nog dagelijks aankleeft, en ons gedurig met droefheid ver-

vult, ja wil zelf ons bijblijven, en terwijl Hij ons telkens meer reinigt en heiligt door Woord en Geest, ons blijven leiden tot over dood en graf. »Die Hij geroepen heeft,« zoo verklaart de apostel, »dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd; en die Hij gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt. Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Zoo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook zijnen eigenen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?«

Wat de Zaligmaker eenmaal, vóór meer dan achttien eeuwen, tot heil van diep verlorene zondaren heeft verricht, en wat Hij sinds dien, door de werking van zijn Woord en Geest, steeds voortging te doen aan talloos velen, het mag ons alleszins ten onwankelbaren onderpand en waarborg strekken van hetgeen Hij, naar zijne eigene belofte, ook nog verder en tot in de verste toekomst ter behoudenis en zaligheid dergenen doen zal, die naar zijne heilstem hooren. Ja gewis, de Heer wil steeds voortgaan, zich aan al degenen, die Hem zoeken, in gadelooze ontferming te openbaren, en allen, die Hem op hunnen levensweg als hunnen Heiland en Heer hebben leeren kennen, nu ook in zijne gemeenschap meer en meer te vormen en op te kweeken tot dat zalig heil, 't welk God daarboven bereid heeft dengenen, die Hem liefhebben.

Laat dan alzoo, vrienden des Heeren, oog en hart biddend en vertrouwend opwaarts gericht zijn en blijven! »Ziet — heeft de Heer gezegd — ik ben met ulieden al de dagen, tot de voleinding der wereld.« Daarom dan ook: »Vrees niet, gij klein kuddeke! want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het koninkrijk te geven.« Die verzekering vervulde u met hemelschgezinde blijdschap. Ja, dient den Heer met vreugd: Christus te dienen, het is eerst de ware vrijheid,

terwijl daarentegen de dienst der wereld de jammerlijkste slavernij heeten moet, ook in weerwil van allen bedriegelijken schijn. Laat 't uit alles telkens overvloediger bij u mogen blijken, dat dit in waarheid door Gods genade uwe diepste zielsovertuiging is, waaraan gij dan ook in al uw doen en laten, denken, spreken en trachten dagelijks getrouwer wenscht bevonden te worden. Zoekt langs dien weg ook mede voor elkander tot zegen te zijn, en alzoo in den geest van een ootmoedig dankbaar geloof medewerkers Gods te wezen aan eigen en anderer zaligheid. Ook het zwakst getuigenis des geloofs wil de Heer van omhoog genadig bekronen met zijn onmisbaren zegen. Doch moge 't dan ook van steeds meerderen naar waarheid kunnen gezegd worden, dat hun blik uit genade voor de diepste behoefte hunner ziel is geopend geworden, zoodat zij nu ook geen vuriger wensch kennen, dan om een kind en beelddrager Gods te zijn, die zich aan 's Heilands hand mag geleid zien van licht tot steeds meerder licht, van kracht tot telkens hooger kracht, totdat de eeuwig Getrouwe eenmaal, te zijner tijd, het waarachtig en nederig zielsgeloof met 't zaligst aanschouwen verwisselt.

Onderzoekt dan, zoo roepen we u, ten besluite, toe, onderzoekt ernstig, ja telkens bij vernieuwing uw eigen harte, Geliefden, en wel bij 't onbedrieglijk licht der H. Schrift, opdat gij naar eisch der waarheid moogt weten, hoe gij staat tegenover den Heer. Laat niemand uwer tevreden zijn met een christen te heeten, zonder zulks werkelijk in oprechtheid en metterdaad te zijn. Laat ook niemand meenen, dat lid te zijn van eenige Christelijke vereeniging ons op zich zelf voor God ook slechts eenigermate zou kunnen baten. Getuigt wellicht uw eigen geweten daarbinnen, mijn toehoorder, dat gij de genadige roeping Gods, gelijk die

in het evangelie zijns Zoons tot ons doordringt, tot hiertoe hebt wederstreefd, o keer u dan (gelijk wij in zijnen naam u smeeken) zonder verder uitstel tot den Heer met een boetvaardig harte, eer 't mogelijk voor eeuwig te laat zij, en gij, na een ijdel en zondig leven, vruchteloos in bange vertwijfeling zoudt moeten uitroepen: »Waar berg ik mij, waar vlucht ik heen!» — Nu nog, in 't Heden van Gods lankmoedigheid en goedertierenheid, laat de Allerhoogste u nog dringend vermanen en opwekken, om toch onverwijld tot Hem, als den God ook úws heils in Christus Jezus, heilbegeerig uwe toevlucht te zoeken. Onttrek u dan niet langer ten verderve! »Zie,« zegt de Heer in de welbekende gelijkenis van den onvruchtbaren vijgeboom, »ik kome nu drie — ja, mogelijk kwam hij tot sommigen onzer reeds meer dan tien of zelfs reeds meer dan twintig maal drie — jaren, zoekende vrucht op dezen vijgeboom, en vind ze niet; houw hem uit: waartoe beslaat hij ook onnuttelijk de aarde?» O, eer dat beslissend, dat ontzaglijk vonnis over ù weerklinkt, wie ge ook zijn moogt, oudere of jongere onder ons, kom smeekend en heilzoekend tot den Heiland, die ook u, wederom te dezer zelfder ure, als bij name roept! Bid vurig den Heer, dat Hij zijn genadewerk ook aan uw zondig harte moge volbrengen. Twijfel er niet aan, dat Hij daartoe ten volle genegen is. Immers »Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.«

Getuigt van dien rijkdom zijner ontfermende zondaarsliefde, vrienden des Heeren! Zijn daar wellicht jongeren in ons midden, die den Heer wenschen te zoeken en te dienen, doch die zich tot dusver nog niet aansloten aan de Christelijke Jongelingsvereeniging, welke heden haar tienjarig bestaan mag herdenken, — misschien, dat 't u, den zoo gezinden, dan heden avond in uw hart wordt gegeven, om mede door uwe persoonlijke toetreding en medewerking

deze Vereeniging in haar christelijk streven te steunen. Moge dat zoo zijn, en deze Vereeniging daarbij tevens ook verder veel steun ondervinden van de zijde van gelijkgezinde begunstigers en vrienden, opdat, ook mede langs dezen weg, Gods eeuwig gezegend koninkrijk alhier gedurig meer moge worden bevestigd en uitgebreid.

Leden der feestvierende Jongelingsvereeniging! laat het woord des Heeren u dagelijks dierbaarder worden, en de blijmoedig gehoorzame navolging des Heeren al uw lust. »Waarmede,« vraagt de psalmist, »zal de jongeling zijn pad zuiver houden?« en het antwoord luidt: »als hij dat houdt naar Uw Woord.« Moge dan ook het Woord des Allerhoogsten voor u gedurig meer worden en metterdaad blijken te zijn een licht op uw pad, en een lamp voor uwen voet. Zoekt de goede zaak des Evangelie's, zooveel door Gods genade in u is, ook bij anderen aan te bevelen door een opgeruimden, ingetogen, ijverigen en (in één woord) waarlijk christelijken geloofswandel, in gedurig onverdeelde en eenpariger overgave aan Hem, die gezegd heeft: »Zonder mij kunt gij niets doen; blijft in mij, en ik in u!« Dan moogt gij ook, op grond der onwankelbare heilbeloften Gods, die alle Ja en Amen zijn in Christus, er u ten volle van verzekerd houden, dat de Heer ook ulieder gemeenschappelijk streven, Hem tot eer, en u zelven en anderen tot heil, overvloedig zal zegenen. Zoo »strijdt« dan »den goeden strijd des geloofs« (roepen wij u, aan 't eind, nogmaals met denzelfden apostel toe), »en grijpt naar het eeuwige leven. Hebt elkander hartelijk lief met broederlijke liefde, met eere de een den ander voorgaande. Verblijdt u in de hope, zijt geduldig in de verdrukking, volhardt in het gebed.« Dan zal ook gewis de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, uwe harten gedurig meer vervullen en heiligen, en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam zal onbe-

rispelijk worden bewaard in de toekomst van onzen Heer Jezus Christus.

Dat hoogste ideaal des geloofs, het worde eens aan 't eind voor velen, mocht 't zijn ook voor ons allen, door Gods genade en trouw de zaligste werkelijkheid!

Dat zij zoo!